

ת"פ 5/07/22 - מדינת ישראל נגד נ' ח'

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 5-07-22 מדינת ישראל נ' ח'

לפני בעניין:	כבוד השופט טל ענר המאשימה נגד הנאשם	מדינת ישראל נ' ח'
-----------------	--	--------------------------

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.
2. במסגרת האישום הראשון הורשע הנאשם בכך שנכנס לחדר השינה בביתו, משך בשערות ראשה של אשתו (להלן: המתלוננת), אחז בצווארה בידו וחנק אותה. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת סימן אדום בחזה. בנוסף נקבע שהנאשם גרם נזק למכשיר הטלפון של המתלוננת. כל זאת, לאחר ויכוח שהתעורר בין בני הזוג במהלכו נטלה המתלוננת את מכשיר הטלפון של הנאשם והסתגרה בחדר השינה בטענה שהנאשם בוגד בה.
3. לגבי האישום השני נקבע בהכרעת הדין שהנאשם הגיע (במועד שקדם לאירועי האישום הראשון) למקום עבודתה של המתלוננת והשמיע באוזני עמיתות לעבודה של המתלוננת את המשפט: "תגידו לה שאני בדרך להרוג אותה".
4. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם - שלמות גופה של המתלוננת, בטחונה האישי ושלוות נפשה ועל החומרה שמייחסת הפסיקה לעבירות אלימות במשפחה. בהתבסס על פסיקה אליה הופנית עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר ולגזור על הנאשם 9 חודשי מאסר.
5. ההגנה עתרה לביטול ההרשעה. לטענת הסניגור המעשים בהם הורשע הנאשם נמצאים ברף תחתון של עבירות האלימות במשפחה, ומנגד ייגרם לנאשם - רופא במקצועו - נזק חמור אם יורשע בדין. לחילופין נטען בהתבסס על פסיקה כי הרף התחתון של מתחם הענישה בענייננו הוא מאסר על תנאי.
6. הנאשם בדברו האחרון ביקש מבית המשפט להתחשב בו, בפרנסתו ובעתידו.

העתירה לביטול הרשעה

7. אדון תחילה בעתירת הנאשם לבטל את הרשעתו, מכוח סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. בהתאם להלכה הפסוקה, הימנעות מהרשעה מהווה חריג לכלל על פיו מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. חריג זה יוחל המקרים יוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער חריף בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה לאינטרס הציבורי (רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל(10.6.2014); ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל(31.12.2007)).

8. בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני אלה: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע פגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בנאשם ולשם כך יש להצביע על פגיעה קונקרטיית בסיכויי שיקומו.

9. **נישם על ענייננו:** ככלל, עבירות אלימות במשפחה ראויות לגינוי ולתיוג הגלומים בהרשעה פלילית. המקרה שבפניי אמנם אינו ברף גבוה מבחינת טיב האלימות (ר' להלן דיון במתחם הענישה), אך אין מדובר באלימות מקרית או זניחה, אלא בתוקפנות של ממש. האישום השני מוסיף נופך של חומרה בשל החזרתיות וההסלמה שבמעשי הנאשם.

10. אוסיף על כך את העובדה שאין בנאשם שמץ של חרטה, הפנמה, חשבון נפש או קבלת אחריות. אמנם מבחני הפסיקה אינם מתנים את ביטול ההרשעה בהודאה, אולם בפועל זניחים ונדירים הם המקרים בהם בוטלה הרשעתו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות. בהינתן חומרת מעשי הנאשם, מקרה זה אינו צולח את המבחן הראשון כך שעיונית אין להידרש לשאלת הנזק, אך אעיר למעלה מן הצורך שהרשעת הנאשם לא תפגע בהכרח במטה לחמו כרופא. מדובר בעניין שבשיקול דעת וחזקה על הרשויות המוסמכות שישקלו את כלל השיקולים המתאימים בבוא העת.

11. הבקשה לביטול ההרשעה נדחית אפוא.

מתחם העונש ההולם וגזירת דינו של הנאשם

12. מתחם הענישה ייקבע כתמיד ועל פי הוראות החוק, בהתאם לעיקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. הנאשם פגע במעשיו בשלמות הגוף של המתלוננת, כבודה, ביטחונה האישי ושלוות נפשה, חופש הבחירה והתנועה שלה. ערכים אלו מקבלים משנה חשיבות מקום בו מדובר בהגנה על נשים במסגרת התא המשפחתי, בביתן-מבצרן, מפני התנהגות אלימה ופוגענית. ברע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019) נפסק:

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלוות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג".

14. ברע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.2019) נקבע כי:

"עבירות האלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו".

15. בעניינו, כפי שנקבע בהכרעת הדין, מערכת היחסים בין בני הזוג התאפיינה בדומיננטיות של הנאשם, והמתלוננת נותרה בצלו, פסיבית, חששה להתלונן נגדו והביעה חשש מפערי הכוחות ביניהם ומהמצופה לה אם ייפרדו.

16. אשר למעשים עצמם, מדובר באירוע יחיד של אלימות פיזית אך אין הוא אירוע של מה בכך. הנאשם נהג במתלוננת בכוחנות, משך בשערה, אחז בצווארה וגרם לה לאדמומיות. הטענה שניסה רק לקבל בחזרה לידין את מכשיר הטלפון אינה מצדיקה אלימות מסוג כלשהו. מנגד יצוין כי על פי תיאורי המתלוננת אין מדובר בחניקה במובנה המילולי (קרי עד כדי מניעת כניסת אוויר), אלא בלפיתה כוחנית של הצוואר, וכן את דבריה שהנאשם משך "קצת" בשיער. עוד יצוין כי תוצאת המעשה, אדמומיות בחזה, אמנם עולה עד כדי "חבלה" מבחינת סעיף האישום, אך אין מחלוקת שמדובר בחבלה קלה ביותר.

17. עבירת האיומים נשוא האישום השני אף היא אינה ברף חומרה עליון. מדובר בדברים בעלמא שהושמעו באוזני צד ג', הגיעו לידיעת המתלוננת בדיעבד, וממילא לא לוו בעימות ישיר עמה או במעשה מאיים.

18. רמת הענישה בעבירות אלימות במשפחה מגוונת ותלויה בנסיבות כל מקרה ומקרה, בסוג האלימות שהופעל ועוצמתו, מספר המקרים, מידת הנזק שנגרם וכדומה. מדובר בעבירות שכיחות ועל כן לא מצאתי הכרח להידרש בפרוטרוט לסקירת פסיקה, אך מדיניות הענישה המקובלת בסוג זה של עבריינות מוכרת היטב ואסתפק בהפניה למספר פסקי דין מייצגים (ובהתאמות הנדרשות לעניינו):

א. רע"פ 3077/16 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2.5.2016) אירוע יחיד של תקיפת בת זוג, בו דחף הנאשם את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות ועד ל-14 חודשי מאסר.**

ב. עפ"ג (מחוזי מרכז) 1616-12-20 **פיקדו נ' מדינת ישראל** (15.2.2021)- הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות באיומים ותקיפה סתם בכך שתפס בשערה של בת זוגו, משך ובעט בה. שכנה שהבחינה במתרחש צעקה לו שיחדל ממעשיו והוא איים עליה בתגובה. בהמשך זרק הנאשם טלפון על המתלוננת ותפס בידה. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש הולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות על דרך של עבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.**

ג. לבסוף אפנה למתחמי ענישה שנקבעו ע"י מותב זה במקרים דומים (ולאסמכתאות שהוזכרו בגזרי דין אלה): ת"פ (ראשל"צ) 17020-07-21 **מדינת ישראל נ' חיים**; ת"פ (ראשל"צ) 51927-11-21 **מדינת ישראל נ' פלוני**; ת"פ (ראשל"צ) 44431-06-22 **מדינת ישראל נ' בלטה**; ת"פ (ראשל"צ) 9031-11-21 **מדינת ישראל נ' פלוני**; ת"פ (ראשל"צ) 46108-08-21 **מדינת ישראל נ' שלמה**.

19. בשים לב למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט לעיל, ולמדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר (שניתן במקרים מתאימים לרצות בעבודות שירות) לבין 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.**

20. בתוך מתחם העונש ההולם שקלתי לקולא את עברו הנקי של הנאשם, גילו, משלח ידו, תפקידו המרכזי כמפרנס, השפעת ההרשעה והעונש של עבודתו וגירושי בני הזוג. מאידך, הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו וניהל את ההליך עד תום. לפיכך, אין הוא זכאי להקלה המוקנית למי שעשו כן.

21. מסקנתי מן האמור לעיל שיש לגזור את הדין סמוך לרף התחתון של המתחם שקבעתי, אך לא ברף התחתון ממש.

סיכום

22. אשר על כן אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. **7 חודשי מאסר בפועל.** הנאשם ירצה עונש זה בעבודות שירות, החל ביום 15.4.24, בהתאם לחוות דעת הממונה. הנאשם מוזהר בחובתו להישמע להנחיות הממונה, שאם לא כן יהיה חשוף לסנקציות

שבדין.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי**, למשך שלוש שנים מהיום, לבל יעבור הנאשם כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

ג. **פיצוי למתלוננת בסך 2,000 ₪**, שישולם תוך 30 יום.

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי - מרכז.

ניתן היום, י"ז אדר א' תשפ"ד, 26 פברואר 2024, במעמד הצדדים.